

Nadat allen zich hadden verwijderd, maakte ook van Bergen zich gereed het gebouw te verlaten. Behoedzaam stopte hij zich dicht in zijn overjas, sloeg den kraag op, want 't was buiten winderig, knoopte zorgvuldig de glacé handschoenen, greep zijn hoed van den kapstok en zijn stok uit den hoek en verliet de zaal, waar hij over eenige uren weer in alle statie zou verschijnen.

Onder het gaan bedacht hij, of het niet beter zou zijn den directeur kennis te geven van Jozefs wegblijven, dan was hij ten minste gewaarborgd, maar even spoedig beduidde hij zich, dat de directeur er eigenlijk niets mee noodig had, en dat het voldoende was als hij het wist.

Zijn stap werd zoo mogelijk nog fierder, toen hij tot deze slotsom gekomen was. Na eenige straten te zijn doorgegaan kwam hij eindelijk aan het steegje, waar Jozef moest wonen. Het gelukte hem na eenige ingewonnen informatiën de woning te vinden en beklom de trap. Gelukkig deed het bewuste naambordje hem voor dolen behoeden, en nog voor hij zich hierover verheugen kon, had hij reeds aangeklopt.

Een dof gestommel op het kamertje was hem het teeken, dat men zijn kloppen gehoord had, iets, waarvoor hij eerst had gevreesd, omdat het zoo doodstil achter die deur was. De deur werd geopend en het oude droevige gelaat van Jozef werd zichtbaar.

„Zoo, Jozef,” sprak mijnheer van Bergen en trad op een wenk van den ouden man het kamertje binnen, echter niet dan met een voorname houding, „zoo Jozef, nu kom ik in eigen persoon eens hooren waar je van avond gebleven bent. 't Gaat niet aan . . . .”

Jozef lei behoedzaam den vinger op den mond en terwijl hij met de andere hand naar het bed wees, waar nu de gordijnen gevallen waren, scheen hij te zeggen:

„Stil, spreek zoo hard niet!”

Mijnheer van Bergen vergat door dezen stilzwijgenden wenk met de ernstige preek, die hij had willen voordragen, verder te gaan en vroeg, terwijl zijn gelaat eenige belangstelling — wij zullen het geen nieuwsgierigheid noemen, dat vergaf hij ons nooit — teekende:

„Je vrouw ziek?”

Jozef zag den spreker aan met een blik, als wilde hij daarmee raden of de heer van Bergen ongepast schertste, dan wel of hij het uit onkunde deed. Hij scheen het laatste te vermoeden, dank het open gelaat van den directeur en sprak met zekeren weemoed:

„Mijn vrouw, mijnheer van Bergen, die is reeds negen jaar dood.”

„Dat 's waar, dat 's waar, neem me niet kwalijk, Jozef, ik dacht er niet aan; ik heb zooveel in mijn hoofd. Wie is er dan ziek?”

„Mijn kleindochter, Judith.”

„Is die ziek?” riep van Bergen verwonderd uit, en moet ze dan straks niet . . . .”

„Ik weet wat u zeggen wilt, mijnheer, maar dat kan niet. Zij is te zwak